

paavise, hvad der i en Sag er Alfa og Omega, at man saa øjeblikkelig gaar bort fra det igen og siger: det skal jeg ikke her komme ind paa.

Vender jeg mig nu til Taler, som er holdt i Udlandet, vil jeg først omtale en fortræffelig Tale — naar man blot ikke forlanger, at den skal gaa til Ondets Rod —, som er holdt af Bankdirektør Glückstadt fornylig paa den omtalte Konference i Bryssel. Jeg maa maaske een Gang for alle udbede mig den højtærede Formands Tilladelse til at citere disse Ting. Bankdirektør Glückstadt giver en udmærket, kort og klar Oversigt over Situationen her i Landet. Han behandler Statsgælden, den indenlandske Seddelcirkulation, Nationalbankens Guldbeholdning o. s. v. og naar saa til det Resultat, at hverken Danmarks Statsgæld, Pengevæsen eller indre Forhold overhovedet viser noget abnormt. Anderledes, siger han, er det med den danske Krones internationale Købeevne, som for Tiden er lav, og her vender han sig selvfølgelig til Betalingsbalancen overfor Udlandet. Han gennemgaar denne, han viser de Svingninger, vi alle kender, der under Krigen forvandlede os fra et Skyldner-Land til et Kreditor-Land og forvandlede os tilbage igen, og han viser, hvorledes det sidste vældige Forbrug, da der endelig blev lukket op eller nogenlunde lukket op for Varestrømmen, beroede paa, at man skulde have de tomme Lagre fyldt, og at man gjorde mere end dette, idet man gik ud fra, at man vilde kunne afsætte store Masser af disse Varer til de baltiske Lande — den Gang var det baltiske Fata Morgana endnu over Horizonten — og til Rusland. Denne Spekulation, hvis man vil kalde den saa, slog fejl; og jeg skal paa ingen Maade bebrejde Købmændene, der gjorde den, at de indlode sig paa. Det er netop Initiativ, man forlanger af Erhvervsstanden, og her blev virkelig vist Initiativ. Det slog fejl, saaledes som det undertiden sker. Bankdirektøren gaar videre og peger paa den Vanskelighed, der er for os ved at opveje den store, alt for store Indførsel deri, at Landbrugets Eksport, som vort Erhvervsliv i saa væsentlig Grad beror paa, er blevet nedsat, at den er mere usikker i Henseende til Markedet; og han fremhæver ganske særlig denne, at medens de Raastoffer, som vort Landbrug forbruger til sin Produktion, er steget 4—5-dobbelt, er de Priser, som det faar i Udlandet, kun steget 3—4-dobbelt. Han nævner endelig, hvorledes

udenlandske Banker har trukket deres Tilgodehavender hos os hjem.

Alt dette tilsammen fremkalder alt saa det Tryk, der har gjort, at vor Krones Værdi er sunket. Men derefter siger Etatsraad Glückstadt: Det er de anførte Grunde, som har medført den øjeblikkelige vanskelige Valutasituation og ikke i og for sig Landets hele erhvervs- og produktionsmæssige Stilling, thi kunde vi finde en rigelig og til vore Importpriser korresponderende Afsætning for vore Produkter, er de økonomiske Tilstande i Landet tilfredsstillende. Ja, kunde vi blot dette — der nærmer ogsaa han sig Tryllekredsen, men viger tilbage og behandler ikke Spørgsmaalet: Kan vi finde disse Afsætningsmarkeder, eller kan vi ikke finde dem? Og da han efter at have resumeret kommer til den endelige Slutning i sin Tale, siger han ligeledes: Den danske Krones Retablering vil og kan finde Sted ved Landets eget Arbejde, forsaavidt det ikke hindres ved nye Byrder udefra. Der har De atter nøjagtig det samme Forbehold. At Retableringen af den danske Krone vil finde Sted ved dansk Arbejde, det er saa sikkert som nogen Ting i Verden, for der er saamænd intet Menneske, der hjælper os med 10 Øre til det. Kan vi ikke gøre det selv, er der ingen, der vil gøre det for os. Men om vi kan gøre det, og hvorledes vi skal gøre det, det er det, der kun kan komme frem gennem en ganske anderledes indgaaende Undersøgelse end Glückstadts af det, som den højtærede Statsminister har kaldt Ondets Rod, og der gælder det først og fremmest at se Tingene i Øjnene og se, hvor denne Rod ligger, hvor store de Vanskeligheder er, som vi har at overvinde.

Jeg skal gaa til den sidste Tale, jeg vil nævne. Det er den, som Englænderen Mr. Brand har holdt paa den sidste Finanskongres i Bryssel. Denne Tale har interesseret mig, ganske særlig fordi Taleren lægger sit Grundlag til Rette netop paa samme Maade, som jeg gør det, naar jeg skal bedømme Situationen; og han anvender ganske de samme Tal, som jeg anvender. Han kommer i første Omgang til akkurat den samme Konklusion som jeg, men saa viger han atter ud. Han er foran Tryllekredsen, den, jeg for mit Vedkommende vil forsøge paa at overskride, ikke mindst for at faa mine Anskuelser revideret, hvis de kan revideres, ikke mindst for at blive modsagt. Den naar